

Có một thiêu nữ kia, sinh ra trong một gia đình nông dân tởm thô. Vì nhà nghèo, nàng phải giúp cha mẹ làm việc ngoài đồng suốt là vất vả. Năm cô gái lên 13 tuổi thì bà mẹ qua đời. Năm năm sau, cha nàng cũng phải gót mẹ nàng ra đi. Ở tuổi 18, cô đến một mình, không người hướng dẫn, nhúng nàng biết đặt một tiêu cho đời sống, quyết chí hành và đã quyết tâm nghĩ một việc để làm danh dự. Một thời gian sau, thiêu nữ này yêu một chàng trai sống trong cùng một thành phố. Không bao lâu sau hai người kết hôn với nhau.

Vợ là người thông minh và có tính tự lập, người vợ trẻ này có thể chọn một nghề mình thích hay đặt một tiêu cho đời sống và theo đuổi một tiêu đó. Nhưng vì là một người đàn bà thuộc phần nghèo, nàng đã chấp nhận nhúng mẹ một việc riêng tư qua một bên, sẵn sàng đứng bên cạnh chồng để giúp chồng gây dựng sự nghiệp.

Người ta thường nói: Đàn ông sống cho sự nghiệp còn đàn bà sống cho chồng con. Số quân bình đó khiến các ông có thể ra ngoài góp phần xây dựng xã hội mà gia đình không bị thiệt thòi, vì đã có người vợ ở nhà chăm sóc gia đình. Người đàn bà trong câu chuyện trên đã sống đúng với vai trò và trách nhiệm của người làm vợ.

Một việc của bà là sống một đời sống giản dị, an lành, trong một thành phố nhỏ; làm một nghề bình thường và được thoải mái, yên vui bên chồng con. Chồng bà trái lại, là người nhieu cao vọng. Ông thích làm chính trị, muốn gánh nhúng việc lớn và muốn được nhieu người biết đến. Với triết lý sống từ do ngày nay, nhieu hai vợ chồng có hai việc trái ngược nhau như thế thì chỉ có một cách giải quyết là để ông ai nấy đi, việc ai nấy làm. Nhưng người vợ trẻ kia đã quên mình, tuân theo ý chồng. Không nhúng thế, bà đã luôn luôn đứng bên cạnh chồng, làm tất cả những gì bà có thể làm để giúp chồng đặt được sự nghiệp mà ông muốn.

Như sự hỗ trợ hết lòng của vợ, người chồng trên đã thành công đến tất cả. Tuy nhiên, ông cũng không thiêu nhúng lúc thất bại và tất cả nhúng nhúng. Dù lúc chồng thành công vang hay khi thất bại đau đớn, bà và ông không hề phản nản, chỉ trích hay tuyên bố nhúng lỗi cay đắng

nhỏ nhiều bà vợ khác thường làm. Bà chỉ yên lòng, chấp nhận tất cả những thăng trầm trong cuộc đời sống nghiệp của chúng. Dù nhiều khi bối rối chung quanh quên lãng hoặc có những điều sai lầm về mình, bà cũng không lên tiếng cãi chính. Với lòng kiên trì, nhẫn nại và vâng phục chúng, bà đã là sự cảm nhận tinh thần lớn lao cho chúng những người khác. Với sự hỗ trợ trung kiên của vợ, sau nhiều năm tháng thất bại, cuối cùng người đàn ông kia lại đạt được thành công và vang dội lớn nữa.

Ngày nay, khi những lời khuyên của người đàn bà trên, câu mà sách vở nào cũng nói là: "Bà không bao giờ muốn làm chính trị những vì chúng muốn làm chính trị nên bà đã thu mình, hy sinh của cuộc đời để giúp chúng." Người đàn bà giống người mẫu đó không ai khác hơn là Patrice Nixon, vợ của tổng thống Hoa Kỳ Richard Nixon.

Kính những và vâng phục luôn luôn đi đôi với nhau

Nếu muốn đời sống hôn nhân được êm ấm và hạnh phúc, chúng ta chỉ có một bí quyết, cũng là bí quyết mà Chúa đã truyền cho chúng ta. Đó là vợ vâng phục chúng, chúng yêu thương vợ, và cả hai cùng kính sợ Chúa mà vâng phục nhau. Vợ chúng vâng phục nhau nói nôm na chỉ có nghĩa là vợ những chúng, chúng chiểu vâng. Những chúng là làm theo ý chúng và chiểu vâng là làm theo ý vợ.

Thánh Kinh dạy:

Lòng yêu thương phải cho thành thật, hãy gột sạch mà môn sạch lành. Hãy lấy lòng yêu thương mà môn mà yêu nhau như anh em, hãy lấy kính những nhau... Trong vòng anh em phải cho hiệp ý nhau (Rô-ma 12:9-10, 16)

Không gì đẹp cho bằng khi những người sống chung trong gia đình thành thật với nhau, kính những nhau, lấy lòng yêu thương mà môn mà chiểu nhau.

Thật ra, vợ chúng nào cũng yêu thương nhau, vì nếu không thương thì đã không lấy nhau. Tuy nhiên, lắm khi tình yêu của chúng ta thiếu chân thật và môn mà, vì thế chúng ta không thể chiểu nhau và không kính những nhau được. Nếu hai vợ chúng yêu thương nhau những người

nào cũng công nhận thì rất dễ dàng chấp nhận và dễ làm theo những nhau. Lòng yêu thương mà mỗi trái tim, sẽ giúp ta dễ dàng hiểu mình và quên mình để chia sẻ với nhau.

Trong một lá thư khác, thánh Phao-lô khuyên:

Vâng, tôi là kẻ tù trong Chúa, khuyên anh em phải ăn theo một cách sống đáng với chức phận mà Chúa đã gọi anh em. Phải khiêm nhường đến điếu, mà mồm miệng đến điếu, phải nhún nhường, lấy lòng thương yêu mà chia sẻ nhau, dùng dây hòa bình mà giữ gìn sự hiệp một của Thánh Linh (Ê-phê-sô 4:1-3)

Đây là nguyên tắc áp dụng cho anh chị em trong hội thánh, là đối gia đình của Chúa, những cũng áp dụng cho gia đình nhỏ bé của chúng ta. Chúa đã gọi chúng ta vào chức phận làm vợ, làm chồng, làm cha mẹ, làm con cái. Chúng ta phải ăn sao cho sống đáng với chức phận đó.

Theo Lời Chúa dạy trên, chúng ta phải hết sức khiêm nhường, hết sức mồm miệng, phải nhún nhường và lấy lòng thương yêu mà chia sẻ nhau. Chữ "lấy lòng thương yêu mà chia sẻ nhau" rất là quan trọng. Có nhiều người chia sẻ với chia sẻ nhưng mà hàm hồ, tức tưởi và rủa sả trong lòng. Sự chia sẻ chu đáo hay nhún nhường nhún nhường miến cưỡng như thế khó có thể mang lại kết quả tốt đẹp. Có những cặp vợ chồng không những không nhường, không chia sẻ nhau mà còn ganh với nhau. Vì làm điếu này thì chồng làm điếu kia cho bỏ tức. Chồng hèn nhút vợ đi làm vợ trẻ không lo cơm nước đũa thìa thì chồng thay vì vợ trẻ cằn nhằn uất ức gièm dèm đi chợ đi đi vợ trẻ hèn. Khi vợ tự ý mua một món đồ đắt tiền thì chồng tức giận, đi mua cho mình một món khác nhiều tiền hơn.

Có nhiều vợ chồng không ai nhường ai nhường cả ganh đua với nhau như hai quạ c gia nghé ch thù tranh đua vì miếng phồng tôm. Vợ bảo con làm việc này thì chồng sai con làm việc khác. Chồng ngủ phòng đót hay sạ sang nhà của không hỏi ý vợ; khi chồng đi vắng, vợ xoay sạ theo ý mình. Khi vợ tự ý lấy tiền giúp gia đình, chồng khó chịu hờ hững thì vợ nói: Đó là tiền của tôi, tôi không dùng đến tiền của ông. Có hai vợ chồng kia, không dùng ý với nhau trong việc chọn tên cho con, nhưng vì không ai nhường ai nên đứa con có hai tên khác nhau. Mỗi khi ai hỏi tên đứa bé, vợ nói một tên, chồng nói một tên khác.

Các ông thương sự sống của họ và ý vợ hay nghe theo lời dạy của Chúa thì sẽ một uy quyền của người chồng hoặc bị chế là sự vợ, vì thế cả một mình quyết định hết mọi sự. Chúa ban cho các ông trách nhiệm, tinh thần hào hùng nhường Ngài là ban cho các bà một trách

bén nhẩy, sợ tởn nhẩy và sợ c chửi đổng khi gặp khó khăn. Vì thế nếu vợ chồng nghe theo ý kiến của nhau sẽ mang lại lợi ích lớn lao cho gia đình.

Hãy làm cho người điếu ta muốn người làm cho mình

Trong Phúc Âm Lu-ca 6:31 Chúa Giê-xu dạy:

Các người muốn người ta làm cho mình thế nào, hãy làm cho người ta thế ấy.

Câu này có nghĩa là: Hãy làm cho người điếu ta muốn người làm cho mình. Nếu chúng ta muốn được vợ hay chồng yêu thương, nhớ người nhàn và chiếu chuếng, chúng ta hãy làm như người điếu đó trước. Đây không phải là điếu chắc người là theo hành Lối Chúa dạy. Ví dụ, nếu chúng ta muốn vợ hay chồng mãi khi đi đâu, làm gì nói cho mình biết thì khi chúng ta đi đâu, làm gì, chúng ta không nên giấu, cũng đừng đi đến nơi giữ chót miệng nói, nhưng nói trước để xem người phải người có ý kiến gì hay không.

Thông thường tởn nhẩy, nếu biết chồng đi làm việc thường không vui khi thấy vợ không có ở nhà thì nếu còn đi đâu, chúng ta cũng nên nói cho chồng biết trước hôm đó mình sẽ đi đâu, mãi y giữ mãi vợ. Nếu các ông bác bác khi phải chờ đi và trạng điếm quá lâu hoặc không muốn khi đói mà phải chờ cơm thì cũng như đừng đi đến nhà chờ cơm mà không biết chồng đang ở đâu và mãi y giữ mãi vợ. Nếu các bà biết chồng đi làm việc không muốn thấy vợ đang nói điếu n thoả thì nên tránh gọi điếu n thoả khi chồng sắp về. Đó là nhớ người nhau và chiếu nhau. Ở đây nhà nào cũng có điếu n thoả, chúng ta chờ cơm gọi cho nhau mà tất nhiên là tránh được bao nhiêu giận hờn, phiền trách.

Thông thường chúng ta lợi hay làm người khác lợi nguyên tắc của Chúa, tắc là điếu gì ta không muốn người khác làm cho mình thì ta lợi cũng làm cho người khác. Không như người thường, có người còn có ý làm như người khác biết và hay chồng không thích, để cho người đó bác bác, khó chịu. Có hai vợ chồng kia vợ không làm cho chồng điếu chồng muốn mà chồng cũng không làm cho vợ điếu và mong ước. Mùa Giáng Sinh năm đó, ông chồng mua tặng vợ một món quà. Bà vợ mừng lắm nhưng khi mở ra thấy đó là cái máy hình, là điếu ông còn chờ bà không cơm. Giận quá, bà vợ ra chợ mua cho chồng một món quà, bà chờ món quà bà mở ra lâu nay nhưng ông đã không mua. Đó là cái nếu cơm điếu n loả mãi thì thất vọng.

Khi vợ chồng tôn trọng nhau và vâng phục nhau thì làm việc gì cũng hay ý nhau. Tuy nhiên, khi người này phớt lờ người kia ý kiến hay xin phép, chúng ta không nên làm cao, làm khôn, cũng đừng làm khó, cấm đoán này cấm đoán kia, trái lại hãy tôn trọng tự do của nhau.

Có ông chồng kia buồn vì vợ quá tự do và tự lập, làm gì cũng không nói cho ông biết. Một hôm thức quá nên ông nói: "Bà làm gì cũng đừng có miễn là đi uống pha, tôi không cấm, nhưng đừng xem thoải mái tôi quá. Bà đi đâu, làm gì, xài bao nhiêu tiền nên hỏi qua tôi một tiếng." Chúng ta phải thành thật nhận rằng người chồng đó đã không đòi hỏi đi uống gì quá đáng. Trong khi đó cũng có những ông chồng quá khó, khi vợ làm những điều tốt như thoải mái người, giúp người, đi nhà thờ, cứu người, lo công việc Chúa, thì bà chồng la mắng hay cấm đoán. Điều đó thật hay quá đáng và bất công. Có những vợ chồng sống bên nhau nhưng làm gì cũng giấu nhau vì ngại hỏi ý hay nói ra là bướng bỉnh ngay. Có người khi thấy vợ hay chồng làm điều này điều kia, muốn biết nhưng không dám hỏi thẳng, chỉ cố gắng đoán hay đi hỏi bên bên.

Nếu vợ chồng sống chung với nhau mà thiếu tình thân vâng phục, sẽ không hạnh phúc nhau, không chia sẻ nhau và không tin cậy nhau. Lúc đó gia đình của chúng ta sẽ không khác gì người cụt tay hay đũa ngọc trên bàn gian mà thôi (còn tiếp).

Minh Nguyên

Chương Trình Phát Thanh Tin Lành